

PROLOG

Zatlačil jsem na síťové dveře proti hmyzu, opatřené pružinou, vyšel ven a vyplašil dva kolibříky svádějící boj u krmítka. Když se zvuky jejich křídel vytratily nahoře ve větvích dřínu, ráno mě uvítalo oranžovými pruhy pronikajícími nad obzor. Okamžik předtím bůh zbarvil oblohu směsí černé a tmavomodré, pak přidal valící se cáry připomínající vatu a poprášil ji třpytivými body různé velikosti. Sklonil jsem hlavu na stranu, vykroutil oči tak, abych viděl svět vzhůru nohama, a usoudil jsem, že nebe teď vypadá jako obrovská žulová deska s výlevkou, obrácená dnem vzhůru a rámuující oblohu. Možná že je bůh někde tady dole a popíjí ranní kávu. Jediný rozdíl je v tom, že nemusí číst dopis, který teď držím v ruce. Jeho obsah už zná.

Dole pode mnou řeka Talullah neznatelně přecházela v hladinu jezera Burton a tvořila s ním jedinou průsvitnou, nehybnou plochu, nedotčenou vintage motorovými čluny a vodními skútry, které v 7.01 ráno proříznou její kůži a způsobí, že se její voda bude valit ke břehu. Za několik dalších okamžiků bůh vyšle slunce nahoru na oblohu, aby putovalo západním směrem a pálilo, až bude kolem poledního třpyt vody bolet v očích a vytvářet před očima malebné šmouhy.

Vyšel jsem ze zadní verandy, dopis stále v ruce, a bos jsem se vydal po kamenných schodech dolů k molu. Kráčel jsem podél hráze, na nohou a obličejí jsem cítil chlad zvedající se mlhy a vystoupal jsem po schodech vedoucích na střechu přístavního domku. Uložil jsem se do houpací sítě tak, abych měl vyhlídku jižně na jezero, které mi vykukovalo nad levým kolenem. Provlékl jsem ukazováček mosazným kroužkem na

konci krátkého provázku a lehce jsem zatahal, abych se začal pohupovat.

Pokud byl bůh opravdu tady dole a pil kávu, pak byl už u svého druhého šálku, protože stačil dokonale vyčistit oblohu. Zůstaly jen oranžové pruhy.

Emma mi jednou řekla, že někteří lidé tráví celý svůj život tím, že se snaží boha předstihnout a možná proniknout někam, kde On nikdy nebyl. Zavrtěla s úsměvem hlavou, protože nechápala, jaký k tomu mají důvod. Řekla, že problém je v tom, že takoví lidé po celý život něco usilovně hledají a v jednom kuse se za něčím ženou, ale když tam dorazí, stejně zjistí, že tam bůh už byl také.

Naslouchal jsem tichu, ale věděl jsem, že nevydrží. Za hodinu jezero vybuchne smějícími se dětmi s plovacími kruhy, výrostky na vodních lyžích a důchodci na nafukovacích člunech. Ti všichni zaženou na ústup kanadské husy a cejny, kteří teď sledují dráhu z drobečků chleba, vytvořenou nějakým časným milovníkem ptáků a šířící se přes jezero jako cesta ze žlutých cihel. V pozdním odpoledni budou na stovkách mol vybíhajících na hladinu jezera syčet grily s dřevěným uhlím a šířit kolem sebe vůni párků, hamburgerů, uzených ústřic a kořeněných uzenin. A na zahrádkách a příjezdových cestách, které všechny sestupovaly k hladině jezera po svazích připomínajících ohromnou salátovou mísu, budou lidé všeho věku vláčet k vodě nafukovací matrace, rozkládat pod stromy polštářky pod hlavu, pomalu upíjet na břehu jezera mátové limonády a margarity a vsedě kývat nohama z palub svých hausbótů. V devět večer prakticky každý majitel domu kolem jezera začne s každoročním hodinovým vystřelováním svátečních ohňostrojů a bude jezero zahlcovat hlukem a ozařovat záblesky červeného, modrého a zeleného deště. Rodiče budou upírat zrak vzhůru, děti se budou hihňat a jásat, psi budou štěkat, tahat za vodítka uvázaná u stromů a budou u jejich kmenů vyhrabávat díry, kočky budou utíkat do úkrytů, veteráni budou vzpomínat a milenci se budou držet za ruce, tiše vyklouznou ven do svých oblíbených

zákoutí a ponoří se nazí do bezpečí vody. To všechno budou zvuky symfonie svobody.

Byl totiž Den nezávislosti.

Na rozdíl od všech ostatních v Claytonu ve státě Georgia jsem neměl žádné rachejtle, párky, ani žádné plány na rozsvěcování oblohy. Mé molo mělo zůstat tiché a temné, gril studený a zanesený starými sazemi, popelem a pavučinami. Svoboda mi připadala jako něco vzdáleného. Jako vůně, kterou jsem kdysi znal, ale kterou už si nedovedu nikam zařadit. Kdybych to dokázal, byl bych prospal celý den jako moderní Šípková Růženka, otevřel bych oči až zítra a odškrtnl bych si příslušný den v kalendáři. Ale spánek, stejně jako pocit svobody, ke mně přicházel málokdy a nikdy nebyl pevný. Většinou jsem si jen krátce zdříml, v nejlepším případě dvě až tři hodinky.

Ležel jsem v houpací síti, osamělý, jen s kávou a zažloutlými vzpomínkami. Vzadu za mnou se z vody zvedala mlha, vířila v miniaturních trychtýřích připomínajících tančící přízraky, unikala vzhůru skrz převislé větve dřínů a křídla kolibříků, a mizela ve vzduchu asi o deset metrů výš.

Má žena mi na obálku rukou napsala, kdy si mám přečíst dopis uvnitř. Kdybych ji poslechl, byl bych to udělal už předloni. Neudělal jsem to a nehodlal jsem to udělat ani dnes. Možná že si ho vůbec nedokážu přečíst. Je těžké si vyslechnout poslední slova na rozloučenou, když s jistotou víte, že jsou skutečně poslední. Výročí naší svatby už čtyřikrát minulo a já jsem pořád zůstal tady, uprostřed pustiny. Dokonce i cvrčci teď byli zticha.

Roztáhl jsem prsty na dopise, uhladil jsem si ho na hrudi a jeho rohy se mi rozprostřely po žebrech jako maličká papírová křídla. Hořká náhražka.

Kolem posedávali lidé v houpacích křeslech, upíjeli mátovou limonádu a zapáleně se přeli o to, jaká denní doba je tady na jezeře nejlepší. Za svítání stíny dopadají před vás, jako by se snažily dotknout nadcházejícího dne. V poledne na svém stínu stojíte, zachycení někde mezi minulostí a budoucností. A za

soumraku stíny dopadají za vás a zakrývají vaše stopy. Podle mých zkušeností lidé, kteří mají nejraději soumrak, obvykle něco skrývají.

KAPITOLA 1

Na svůj věk byla malá. Pravděpodobně jí bylo šest, možná sedm, ale vypadala spíš na čtyři nebo pět let. V těle porcelánové panenky se skrývalo srdce uličníka. Na sobě měla krátké žluté šatečky, žluté ponožky, bílé botky s páskem a slamák se žlutou stuhou, která jí sahala až k pasu. Byla bledá a drobná a pobíhala kolem jako něco mezi postavičkami Eloise a Tygra. Stála v centru měs-
tečka, na severozápadním rohu ulic Hlavní a Savannah, a křiče-
la z plných plic: „Liiimonáááááda! Liiimonáááááda, za padesát
centů!“ Prohlížela si chodník a kolemjdoucí, ale neupoutala žád-
né zákazníky, a tak vytáhla krk co nejvýš, vystoupila na špičky
a z dlaní si udělala hlásnou troubu kolem úst. „Liiimonáááááda!
Liiimonáááááda, za padesát centů!“

Její stánek s limonádou vypadal masivně a byl už omšelý časem, ale přesto působil dojmem, jako by byl vyroben jen narychlo. Stolek byl stlučený ze čtyř hranolků deset krát deset centimetrů a z půlky desky palcové překližky. Vzadu za stol-
kem stály dva dvoumetrové hranoly pět krát deset centimetrů,
nesly druhou půlku překližky a mezi nimi byl natažený látkový
reklamní transparent. Někdo nasprejoval celý ten výtvar nažlu-
to a na transparentu bylo velkými hůlkovými písmeny napsáno
LIMONÁDA – 50 CENTŮ – PŘÍDAVKY ZDARMA. Ohniskem
všeho nebyla lavice, banner, žlutý chladicí box, ve kterém byla
uložena limonáda, a dokonce ani holčička sama, ale nádoba
z průhledného plastu na zemi před stolkem. Dvacetilitrová
lahev na vodu, usazená pěkně vepředu – a lidé holčičce pro-
jevovali sympatie a vhazovali do ní své přebytečné bankovky
a tichá přání všeho nejlepšího.